

Családom és egyéb állatfajták

2018 május 20. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Én legalábbis így gondolom…

Végtelenül károsnak tartom, hogy a 21. században az európai, az úgynevezett „modern civilizációnkban” az állatimádatban odáig jutottunk, hogy az állatok jogait el?rébb helyezzük egy emberénél. Az meg már tényleg a vég, amikor egy gyereket tartunk kevésbé értékesnek, mint mondjuk egy szurikátát. Nem több millió migránst kellene behozni Európába, hanem több gyereket kellene inkább vállalni, és sokkal kevesebb kutyát és macskát kellene gyerek helyett bepólyázni vagy pszichológushoz járatni. Én legalábbis így gondolom…

Itt csapjon belém az Öregisten kénköves mennyköve, de én tényleg nem akartam írni err?l a szerencsétlen szurikátáról. Dehogy. ?szintén szólva kevésbé érdekel, ha meghal egy szurikáta, mint az, hogy mennyi gyermek születik és n? fel normális körülmények közt Magyarországon. Sajnálom, persze, de mégis! Naponta húsz szurikátát látok meghalni a különböz? állatos csatornákon. Ha igazán ?szinte akarok lenni, akkor pedig töredelmesen be kellene valljam, hogy jobban érdekel az, hogy mennyi gyermek születik, mint hogy mennyi állat hal meg a földtekén.

?szintén? Tegnap például egy halott állat temeb?l lakmároztam. Egy csirkéb?l. Csíp?s csirkeszárnyakat készítettem. Jelentem, kifogástalan volt. Tegnapel?tt egy halott malac lábát faltam fel. Szintén parádés volt. Múlt héten pedig, mikor megjött a fizetésem, kora reggel elsétáltam a kedvenc hentesemhez, és vettem három szelet hátszínt. Valószín?leg egy kivételesen jámbor bocival tömtem meg a bend?m.

Nyilván tisztában vagyok azzal, hogy egy szurikáta védett állatnak min?sül, ugyanakkor én sosem értettem, hogy mi miatt lesz egy állat alsó- vagy fels?bbrend?. (Nem a védettségr?l beszélek, hanem a sajnálatára méltó, illetve méltatlan státuszt nem tudom definiálni.) Hogy cuki, hogy kevésbé cuki? Hogy nagy a szeme, hogy selymes a sz?re? Hogy eml?s? Hogy nyálkás, hogy büdös? Hogy harap? Hogy embert eszik? Hogy csak néha? Hogy kicsi, vagy hogy nagy? Hogy kevés van bel?le? Vagy, hogy túl sok?

Sosem értettem, hogy miért horkannak fel olyanok, akik virslit esznek, amiatt, mert egy nyuszit megölnek? A majonézes sonkás szendvicset reggeliz?k pedig miért sírják el magukat, amikor lel?nek egy gorillát, ami egy kisgyermeket hurcol magával az állatkertben? (Mert megtörtént ez is…) Nem értettem akkor sem, hogy a hobbi állatvéd?k és a professzionális embergy?löl?k miért a párul járt gyereket látták volna szívesebben holtan a gorilla helyett. És most sem értem, hogy miért fontosabb egy állat élete, mint egy gyereké. Számomra szinte feldolgozhatatlan, hogy az állatimádat olyan stádiumába jutottunk, hogy feln?tt emberek jelent?s része egy gyerek halálát kívánja pusztán azért, mert véletlenül, ijedtségében földhöz vágott egy állatot. Egy szurikátát.

Egyre kevesebb gyerek születik Európában, viszont egyre több háziállatot babusgatunk, öltöztetünk, járatjuk iskolákba, panziókba, és visszük pszichológushoz. Engem például apukaként kimondhatatlanul zavar, amikor egy-egy kutyát póráz nélkül sétáltatnak, amikor bár három méterre van az én adómból kiépített kutyafuttató, mégis a „kutyát behozni” tábla mellett dobálnak a gazdák a kutyáiknak egy parkban.

Zavar, mert tilos, zavar, mert a kisfiaim sajnos félnek a kutyáktól. Számtalan példát tudnék mondani, hogy hány kutyással kerültem konfliktusba, akik játszótereken, parkokban, a hatályos magyar törvényeket be nem tartva, póráz nélkül, gyerekek között engedték rohangálni a kutyáikat. Mindig kedvesen szólok, mindig elnézést kérek, hogy a fiaim félnek a kutyáktól, legyenek szívesek megkötni – tényleg nem tehetek róla, kutyás voltam én is, én szeretem is ?ket, de láttak egy kutyaharapást, még, amikor kisebbek voltak, és azóta úgy remegnek, mint a nyárfalevél, ha feléjük rohan egy kutyus –, de a gazdák csak egy elenyész? része hajlandó normális hangnemben válaszolni.

Legutóbb egy zárt, aszfaltozott focipályán rúgtuk a b?rt, amikor berohant egy kutya. Srácok egy pillanat alatt voltak a lábamnál (remegve, naná!) a jól szituált gazdi meg sért?dötten replikázott, hogy ugye nem gondolom, hogy csak az enyém a focipálya. No, itt azért már szakadt a cérna, és kibújt bel?lem a gyerekeit véd? apaoroszlán. A fiaimmal azóta nem tudok az ominózus focipályára menni, mert félnek. Nevezhetjük poszt-traumatikus stressznek is.

Tehát továbbra is csak azt tudom mondani, minden szimpátiámmal az állatok mellett, hogy Végtelenül káros az, hogy ma, Európában, az állatimádat miatt odáig jutottunk, hogy az állatok jogait el?rébb helyezzük egy emberénél.

Észhez kellene térni!

Apáti Bence - www.polgarportal.hu

Tisztelt olvasók!
Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következ? címen: https://twitter.com/syracuse73. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

Ajánló